

Mucizeler Adasına Yolculuk

Neredeyse Gerçek Bir Hikâye

1. Baskı - Beyaz Balina Yayınları, 2025
Yeni Baskı - Beyaz Balina Yayınları, 2025

MUCİZELER ADASINA YOLCULUK
Neredeyse Gerçek Bir Hikâye

Klaus Kordon

Özgün adı: Die Reise zur Wunderinsel

ISBN: 978-605-188-791-3

© 1983, 1988 Beltz & Gelberg in der Verlagsgruppe Beltz • Weinheim Basel
© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Beyaz Balina Yayınlarına aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay
Editör: Nurten Hatırnaz
Çeviren: Gonca Gül Kurtulmuş
Son okuma: Arzu Alan Savıcı
Grafik tasarım: Erbil Kargı

Baskı ve Cilt: **Deniz Matbaacılık**
Matbaa Sertifika No: 77699

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi

Ömerli Mah. Harmantepe Cad. No: 17 K: 4

Arnavutköy / İstanbul

Tel: 0212 544 41 41 - 544 66 68 - 544 66 69

Faks: 0212 544 66 70

info@beyazbalina.com.tr

Yayınevi Sertifika No: 49238

Mucizeler Adasına Yolculuk

Neredeyse Gerçek Bir Hikâye

Klaus Kordon

Çeviren: Gonca Gül Kurtulmuş

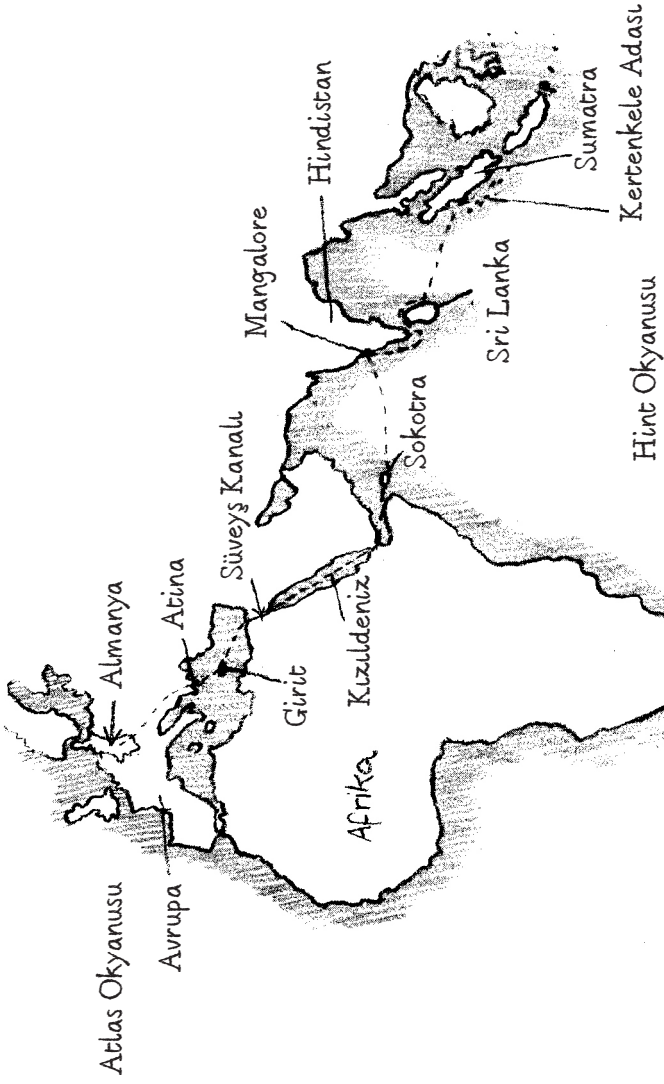

Bir varmış bir yokmuş... Masallar hep böyle başlar. Benim size anlatacağım hikâye de bir varmış bir yokmuş diye başlıyor... Buna rağmen bu bir masal değil, anlatacaklarım gerçekten oldu.

Peki, o zaman neden bu hikâyeye bir masalmış gibi başlıyorum? Çünkü çok uzun zaman önce gerçekleşmemiş olsa da bu masal gibi bir hikâye. Onu okuduğunuzda ya da biri onu size okuduğunda beni anlayacaksınız.

Hadi artık başlayalım.

Bir varmış bir yokmuş...

Koskocaman Bir Şey

Bir zamanlar Silke adında bir kız vardı ve bu kız çok hastaydı. O kadar sık öksürüyordu ki annesiyle babası bir gün nefesi tıkanacak diye korkuyordu. Bir de giderek zayıflıyordu.

Annesiyle babası Silke'yi doktora götürdü. Doktor, Silke'yi iyice muayene etti, kan testleri yaptı, röntgenini çekti ve onu eve gönderdi.

Doktor, Silke'yi bir hafta sonra tekrar çağırıp annesi ve babası ile birlikte gelmesini istedi. Sonra da annesine ve babasına Silke'nin bir daha sağlığına kavuşamayacağını söyledi.

Bunu öyle pat diye söylemedi elbette, Bay ve Bayan Pitt'le tüm gerçeği paylaşmak için lafı dolandırdı durdu ama onlar doktorun ne demek istediğini hemen anladı. El ele tutuşup, “Ne kadar zamanı kaldı?” diye sordular.

“İki yıl,” dedi doktor, “daha fazla değil.” Sonra da bir umut ışığı arar gibi önündeki kâğıtları tekrar karıştırdı. Ama yoktu. Bay ve Bayan Pitt kızlarını alıp eve gittiler.

Silke dokuz yaşındaydı ve tıpkı annesi gibi sarışındı. Ama en önemlisi de çok meraklıydı. Annesiyle babası doktorla konuşurken o, bekleme odasında oturmak zorunda kalmış, doktorun söylediği hiçbir şeyi duyamamıştı. Bu yüzden de nasıl bir hastalığı olduğunu anlamaya çalışıyordu. Ama annesiyle

babası onun sorularını geçiştirdiler. Sadece, “Ciddi bir şey değil,” demekle yetindiler.

*

Pitt Ailesi, büyük bir sanayi bölgesinin yakınındaki küçük bir evde yaşıyordu. Bay Pitt yakınlardaki bir kimya tesisinde, Bayan Pitt de şehirdeki bir ofiste çalışıyordu. İkisi de çok para kazanmıyor ve evin aylık kredi borcunu ödemek için dişini tırnağına takıyordu. Bu küçük evi Silke kendine ait bir odaya ve oynayabileceğı bir bahçeye sahip olsun diye yapmışlardı.

Peki, annesiyle babası isteyken Silke bütün gün ne yapıyordu? Sabahları okula gidiyor, öğleden sonralarını ise Büyükanne Breuer’nın yanında geçiriyordu.

Büyükanne Breuer hemen bitişikteki evde oturuyordu ve aslında büyükanne değildi çünkü onun çocukları, çocuk sahibi olmak istememişti. Bu yüzden Silke’yi çok seviyordu çünkü kendisini gerçekten Silke’nin büyükannesi olarak görüyordu. Silke’yi hep şımartıyordu ve bu da Silke’nin çok hoşuna gidiyordu.

Silke’nin ailesiyle doktordan döndüğü akşam Büyükanne Breur mutfakta oturmuş, pencereden dışarı bakıyor, bir yandan da kart açıyordu. Bu konuda gerçekten kimse eline su dökemezdi. Kartlar ona uzak gelecekten bile haber getirir, ufukta yüklü miktarda para mı yoksa gerçek aşk mı olduğunu söylledi.

Ama kartlar doktorun söylediklerini haber vermemişti. Bu yüzden Büyükanne onlara sordu.

Babası Silke'nin sırtını sıvazlayarak yakında her şeyin yoluna gireceğini söyledi. Annesi de her şeyi en ince ayrıntısına kadar anlatmak için birazdan yanına geleceğini söyledi.

Büyükanne Breuer, alevlerin sürekli kıvrıla kıvrıla yükseldiği uzun bacalara öfkeyle bakıp penceresini kapattı.

*

Akşam yemeğinde annesi Silke'ye gülümsemeyi başardı. Babası da ona, doktorun yakında iyileşeceğini söylediğini, sadece onun için yazdığı ilaçları almaya devam etmesi gerektiğini anlatarak yalan söyledi.

Silke yatağına uzandığında annesiyle babası durup ona baktılar. Silke de onlara dil çıkardı. Yatağında yatarken ona çok özel bir şeymiş gibi gözlerini dikip bakmalarını saçma buluyordu.

Babası ona, "Bir dilek tut," dedi.

"Ne dileyeyim ki?" diye sordu Silke.

Zaten her şeyi vardı; bisikletten kasetçalara, kendine ait muhteşem döşenmiş bir odaya kadar her şeyi.

Annesi, "Büyük bir şey," dedi.

"Peki o zaman, paten istiyorum," dedi Silke.

"Paten büyük bir şey değil ki," dedi babası. Kollarını açarak, "Çok daha büyük bir şey, koskocaman bir şey!" dedi.

Silke, annesiyle babasının bu konuda ciddi olduğunu hissetti ama yine de “Koskocaman bir şey mi?” diye sordu.

Annesiyle babası da bir ağızdan, “Evet,” dedi.

Silke yatakta doğrulup, “Büyük Okyanus’a bir yolculuk,” dedi.

“Büyük Okyanus’a bir yolculuk mu?”

Bay Pitt o kadar şaşırdı ki Silke’nin yatağına oturmak zorunda kaldı.

“Uçakla mı?”

“Hayır, tekneyle. Bir yelkenliyle.”

“Bu da nereden çıktı?”

Annesi de yatağın diğer tarafına oturdu.

“Okuma kitabımızda bir resim var,” dedi Silke. “Resimde Büyük Okyanus’taki bir adanın önünde duran yelkenli bir tekne var. Altında da insanın bir yelkenliyle tüm dünyayı gezebileceği ve bunun için sadece rüzgâra ihtiyacı olduğu yazıyor.”

Babası güldü.

“Bak sen! Demek oradan aklına geldi!”

“Uzak ülkeleri görmeyi çok istiyorum.”

Silke annesiyle babasının doktorla konuştuklarından beri onu büyük bir ciddiyetle dinlediklerini hissediyordu ve bundan faydalandı:

“Büyük bir şey, hatta koskocaman bir şey dilememi siz söylediniz.”

Babası annesine bakıp sustu. Sonra da ayağa kalkıp Silke’yi öptü.

“Bunu yarın konuşuruz. Şimdi uyu bakalım.”

*

Bay ve Bayan Pitt rahatça döşenmiş oturma odalarında tek kelime etmeden oturuyorlardı. Büyükanne Breuer’nın evinden yeni gelmişlerdi. Büyükanne Breuer’ya, oğluna ve gelinine her şeyi anlattılar, ne yapacakları konusunda hep birlikte konuştular ama elle tutulur bir sonuca varamadılar.

Önce gece yarısı, sonra da sabah oldu ama Bay Pitt de Bayan Pitt de gözlerini bile kırpmamışlardı. Yalnızlıktan ve uymalarına izin vermeyecek düşüncelerden korkuyorlardı.

Bay Pitt kahvaltılığını alıp işe gitmek için yola koyulana kadar el ele tutuşup sessizce oturdular.

Bayan Pitt de Silke’yi uyandırıp kahvaltıyı hazırladı.

Bay Pitt Geri Dönüyor

Bay Pitt, otobüs durağının yanındaki büfeden her sabah yaptığı gibi gazetesini aldı.

Fabrika işçilerinin ve çalışanlarının bulunduğu otobüs, dumanı tüten bacalara doğru hareket ederken gazetesini okumaya başladı.

Ama Bay Pitt aklını okuduklarına veremiyordu, sadece sayfaları çeviriyordu. Bir şeyler okuyamayacak kadar yorgun ve üzgündü. Sonra durakladı. Gazetede bir resim vardı. Bu iki direkli bir yelkenlinin resmiydi. Ve altında şöyle yazıyordu: *MARY IV sağ salim yuvaya döndü. Manchesterlı Bay ve Bayan O'Neal bu yelkenliyle dünyayı gezdiler.*

Bay Pitt gazeteyi kucağına bıraktı. Silke'nin dileği! Acaba bu dileği gerçekleştirebilirler miydi?

Yoksa Silke hayatında bu sanayi bölgesinden ve çevredeki göllerden başka hiçbir yer görmeden ölecek miydi?

Bir sonraki durakta Bay Pitt ayağa kalktı, yolcuların arasından geçip aşağı indi. Otobüsteki herkes ona baktı. Otobüs iş yerine ulaşmadan pek inen olmazdı.

*

“Sen hâlâ burada mısın?”

Bay Pitt küçük evin mutfağında durup, hâlâ toplanmamış kahvaltı masasında oturan ve en az kendisi kadar şaşkın görünen karısına baktı.

“Neden işe gitmedin?” diye sordu.

“Gidemedim,” dedi Bayan Pitt. “Aklımda bu düşünceler varken çalışmam ki.” Sonra da, “Silke ölecek!” diye haykırdı. “Ama ben onu hiçbir şey yokmuş gibi okula gönderdim. Neden hâlâ bir şeyler öğrenmek zorunda olsun ki?”

Bay Pitt çantasını bir kenara koydu, karısının yanına oturup onu öptü.

“Ben de işe gitmedim. Silke’nin kalan bu azıcık vaktini boşa harcayamayız.”

Sonra da karısına yelkenlinin olduğu resmi gösterdi.

Bay Pitt kocasının ne demek istediğini hemen anladı.

“Ama böyle bir tekne çok paradır,” dedi, “bu parayı nasıl bulmayı düşünüyorsun?”

Bay Pitt derin bir nefes alıp, “Evi satarız, borcumuzu kapatırız, geri kalan parayla da Silke’nin dileğini gerçekleştiririz,” dedi.

“Evi satmak mı?”

Bayan Pitt çok şaşırdı. Ama sonra kocasına sarıldı.

“Evet! Evet! Evet! Elbette çocukça bir dilek, bir hayale kapılmış ama bu onun dileği. Eğer bu dileği gerçekleştiremezsek, bu hiç gerçekleşmemiş bir dilek olarak kalacak, ta ki o...”

Bayan Pitt başını kocasının omzuna yasladı.

“Bu iki yıl, bir çocuğun yaşadığı en güzel iki yıl olmalı.”

Bay ve Bayan Pitt hemen aynı gün iki gazete ilanı verdi. İlk ilanda şöyle yazıyordu: *Satılık Aile Evi*. İkincisinde ise şöyle yazıyordu: *Satılık ikinci el, denize açılacak bir yelkenli aranıyor.*